

CONSULATUL LUNII

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar.

Redactor: Iustina Croitoru
Ilustrația copertei: Joëla Visniec
Tehnoredactare și copertă: Andreea Dobreci
Corector: Ana Alfianu

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

© HUMANITAS, 2025

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Vișniec, Matei
Consulatul Lunii sau Adelina și crocodilii de mlaștină /
Matei Vișniec; il. de Joëla Visniec. –
București: Humanitas, 2025
ISBN 978-973-50-8789-0
I. Vișniec, Joëla (il.)
821.135.1
087.5

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin email: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

Descarcă gratuit piesa de teatru
Adelina și crocodilii de mlaștină
de Matei Vișniec.

PRIMA PARTE
Adelina

1.

Ieri, întorcându-mă de la școală, am zărit un crocodil. Se afla în fața magazinului de jucării de pe strada comercială a orașului. Iar strada, în mod ciudat, era total pustie. N-am spus nimic nimănui, întrucât de multă vreme mi se reproșează că inventez *povești*. Dar poate că ar fi trebuit să dau alarma...

Când am ajuns în dreptul lui, crocodilul s-a speriat. A luat-o la goană în susul străzii și la prima intersecție a făcut-o la dreapta. Totul a durat cam vreo cincisprezece secunde. Nu-mi dau seama ce făcea crocodilul în fața magazinului de jucării, dacă se afla acolo întâmplător sau dacă voia să intre în magazin. Sau poate tocmai ieșise gonit fiind de vânzătoarea de jucării? În orice caz, nu mi se pare normal ca pe străzile orașului să se plimbe un crocodil.

N-am suflat nimănui niciun cuvânt despre ceea ce am văzut, întrucât în familia mea sunt considerată *lunatică*. Iar lunaticii nu sunt crezuți pe cuvânt. Din această cauză, atunci când mă preocupă ceva, prefer să stau de vorbă mai degrabă cu motanul meu portocaliu tărcat, Sleepy, decât cu ființele umane.

Crocodilul pe care l-am văzut venea fără îndoială din mlaștina de la marginea orașului. Acolo trăiesc mai mulți crocodili. Câți? Greu de spus. Cine să-i numere? Cum?

Uneori oamenii din oraș se duc să se plimbe în apropierea mlaștinii pentru că le place să se uite la crocodili. Și eu am fost de

câteva ori împreună cu tata, cu frații mei, Marius și Darius (care sunt gemeni), și cu Diana, sora mea mai mare. Mama n-a vrut însă niciodată să ne însoțească. „Nu vreau să-i visez noaptea”, spune ea. Tata a avut grijă să nu ne apropiem prea mult de mlaștină. Se afla acolo un anunț scrijelit pe o bucată de scândură prinsă pe un stâlp:

ATENȚIE! CROCODILII!

„Nu trecem de acest indicator!”, a decretat tata. În schimb, ne-am urcat într-un foișor și ne-am uitat la ei cu binoclul. „Crocodilii stau în general ascunși în mâl sau printre trestii”, ne-a explicat tata. Până la urmă am văzut niște forme vagi, lunguiete, mișcându-se lent. Niciuna dintre ele nu mi s-a părut atunci amenințătoare.

Crocodilul pe care l-am văzut în fața magazinului de jucării este și el, mai mult ca sigur, un crocodil de mlaștină. Așa sunt numiți ei în orașul nostru. Ni s-au dat câteva explicații și la școală despre crocodilii de mlaștină, ca să nu-i confundăm cu crocodilii de Nil.

„Crocodilii de Nil pot măsura până la cinci metri lungime și chiar mai mult, ai noștri sunt mai *modești*, crocodilii de Nil au patru picioare, ai noștri au șase”, ne-a spus profesoara de științe naturale.

Am încercat să fac o mică anchetă ca să aflu dacă s-a întâmplat vreodată ca vreun crocodil să iasă din mlaștină și să se aventureze în oraș. Nici părinții mei, nici frații mei, nici sora mea mai mare, nici Ervin (băiatul vecinilor de peste drum) și nici alți copii n-au auzit vreodată de așa ceva. Tata m-a certat chiar când i-am pus respectiva întrebare: „De unde până unde îți vin astfel de idei? Ai grijă că râde lumea de tine”.

Eu am grijă de mai multă vreme să *nu rădă lumea de mine* și prin urmare nu-mi destăinui niciodată secretele. Nici despre crocodilul pe care l-am zărit în plin centru al orașului n-o să spun cuiva ceva. Îmi notez în schimb *secretele* într-un caiet, ca să le las să *dospească*.

2.

Nu-i pentru prima dată când observ lucruri bizare care rămân invizibile pentru ceilalți. Probabil că așa sunt *lunaticii*.

De când eram foarte mică mi se aduc reproșuri și mi se spun fraze ciudate. Am făcut și o listă cu ele:

Ești cu capul în lună...

Hai, revin-o cu picioarele pe pământ...

Ce faci, visezi cu ochii deschiși?

Unde naiba îți zboară mintea?

Te miști ca o somnambulă...

Măi, fetițo, tu ai două mâini stângi...

Vai, ce împiedicată ești...

Cele mai multe fraze grave le aud însă de la Diana, sora mea, care e cu trei ani mai mare decât mine. Aproape în fiecare zi fuge la mama și-i spune câte ceva *grav* despre mine:

Mamă, Adelina și-a pus tenișii invers.

Mamă, Adelina uită de la mână până la gură.

Mamă, Adelina taie frunze la câini în loc să-și facă lecțiile.

Mamă, Adelina minte de îngheață apele. Spune că poveștile vin de pe Lună.

Dacă i-aș fi povestit Dianeii că am văzut un crocodil în oraș, s-ar fi dus imediat la mama și i-ar fi zis: „Adelina iar spune minciuni gogonate!“.

Așa s-a întâmplat și când am stat de vorbă pentru prima dată cu motanul nostru, Sleepy. Sora mea nu m-a crezut când i-am spus că Sleepy mi-a vorbit cu glas omenesc pe acoperiș. Ba mai mult, parcă s-a simțit agresată, a sărit ca arsă și-a strigat: „Minți!“. Când i-am destăinuit că în oraș există un *Consulat al Lunii*, Diana s-a înfuriat de-a binelea și a strigat de două ori: „Minți! Minți!“. Iar când i-am povestit că pe peronul gării se distribuie îmbrățișări gratuite, Diana a țipat de trei ori (ca opărită cu ceai fierbinte): „Minți! Minți! Minți!“.

Lui Marius și Darius, care sunt doar cu un an mai mari decât mine, le place însă tot ce spun și mă provoacă mereu să le povestesc *peripețiile* mele:

Adelina, mai povestește-ne cum ai întâlnit tu, pe Lună, oameni care aveau capul pe Pământ.

Adelina, mai povestește-ne cum te-ai plimbat azi-noapte cu Sleepy pe acoperișul casei.

Adelina, poți să ne mai numeri o dată lista ta de defecte lunare?

Adelina, hai, arată-ne cuvintele stocate în insectalunarul tău secret!

Insectarul meu cu cuvinte bizare și cu fraze ciudate nu-l arăt însă nimănui. Dar uneori, când nu e nimeni acasă, îl deschid și mă uit la ele. Păstrez în insectar, înfipite cu ace cu gămălie, frazele ciudate pe care le-am auzit de la vârsta de patru ani. Când ridic capacul insectarului îmi amintesc cine le-a rostit și când. Frazele stau acolo ca niște fluturi, deși unele par mai degrabă coropișnițe. Iată, de exemplu aceasta, spusă de tata:

Mi-ai făcut un copil lunatic...

Am pus-o în insectar nu pentru că mi-ar fi fost adresată mie, ci pentru că a fost un reproș adresat mamei, dar legat de mine.

Cu unele dintre cuvintele din insectarul meu stau uneori îndelung de vorbă. Cele mai amuzante sunt: *năucă*, *zombi*, *gură-cască*, *zăbăucă*, *aiurită*, *nătăfleață*... Ce-mi povestesc ele mă face uneori să râd în hohote.

3.

— S-ar părea că în timpul nopții un crocodil s-a plimbat prin oraș. N-a stat prea mult. A dat o raită prin centru și apoi s-a întors la el în *mlaștină*.

De obicei nu mă interesează prea mult ce discută mama și tata la micul dejun, dar în această dimineață cuvântul *crocodil* m-a făcut să tresar.

— Poftim, scrie aici în ziar, a adăugat tata. L-au văzut niște oameni, pe la zece seara, când ieșeau de la teatru. Crocodilul se învârtea prin Piața Teatrului.

— Totuși, este inadmisibil, a spus mama. Crocodilii sunt agresivi.

— Eu nu mă tem de crocodili! a declarat Marius.

— Te lauzi. Abia aștept să dai nas în bot cu ei. Să vedem ce-ai să spui atunci! i-a strigat Darius lui Marius.

Marius s-a îngrijorat brusc:

— Și dacă trăiesc unii în canalele de scurgere ale orașului?

Darius și Marius nu gândesc niciodată la fel. Aproape de fiecare dată când Marius își expune o părere, Darius îl *retează*. Verbul acesta, *a reteza*, l-am auzit pentru prima dată folosit (cu acest sens foarte *tăios*) de tata. El i-a șoptit la un moment dat mamei, când credea că nimeni altcineva nu-l aude: „Tu vezi cât de des îl *retează* Darius pe Marius?”

Diana n-a reacționat imediat, pentru că este îndrăgostită și tot ce se spune în jur îi pătrunde în creier cu întârziere. Așa că prima ei întrebare a fost:

— Despre ce crocodil vorbești?

— Avem crocodili în canalele de scurgere ale orașului, a spus Marius ca s-o sperie.

— Ce imprudență! a râs Diana. Riscă să fie prinși, jupuiți și făcuți mănuși.

— În orice caz, municipalitatea a fost anunțată despre *incident*, a continuat să ne informeze tata pe un ton serios. Se vor lua măsuri.

— Trebuie făcut ceva cu mlaștina de la marginea orașului. Nu e normal s-o lăsăm așa. Trebuia secată de mult, a comentat mama scandalizată.

— Tati, cum poate fi secată o mlaștină? a întrebat Darius.

— Ei, există diverse tehnici, a *explicat* tata cu jumătate de gură.

Foarte interesat de subiect s-a arătat și Sleepy. De fapt, el doarme mai tot timpul, dar de câte ori se spune în jurul lui ceva interesant se trezește și ciulește urechile. Așa mi-am dat seama că nu e un motan la fel ca toți ceilalți. Dintre toți membrii familiei noastre, eu cu Sleepy mă înțeleg cel mai bine. Lui Sleepy nu-i place să fie luat în brațe, dar din când în când, atunci când îmi fac lecțiile, sare el pe genunchii mei. Mama crede că Sleepy mă iubește pe mine cel mai mult tocmai pentru că sunt *lunatică*.

În insectarul meu figurează 65 de cuvinte și 21 de fraze. Pe unele nu le înțeleg însă prea bine.

De exemplu: *uiți de la mână până la gură*. Are oare uitarea un culcuș între mână și gură? Și de ce nu se strecoară ea, uitarea, între genunchi și gât? Sau între buric și nas? Sau între dinți și limbă? Eu cred că ar suna mai interesant dacă am spune *uiți de la nas până la ochi...*

Mulți adulți se răstesc la mine crezând că nu vreau să *aud* ceea ce îmi spun ei. De pe la vârsta de patru ani m-a terorizat fraza „răspunde, Adelina, sau n-ai limbă?”.

Mai târziu însă am fost tratată de *limbută*.

Și acum mi se întâmplă să răspund cu întârziere la unele întrebări, fiindcă mă uluiesc *cuvintele*. Nu toate, unele. Iar atunci când sunt *uluită* din cauza lor, încep să stau de vorbă cu ele și din această cauză uit să răspund.

Poftim, vouă, celor care citiți aceste rânduri, vă pun o întrebare: vi se pare că povestesc *verzi și uscate*?

Vă întreb, deoarece mi se reproșează uneori acest lucru. Dar eu nu-mi dau seama ce vrea să spună expresia *verzi și uscate*. Să fie unele dintre cuvintele mele *verzi*, și altele *uscate*? Adică tot așa cum sunt frunzele toamna, când cele uscate trăiesc laolaltă cu altele încă *verzi*? Sau poate cuvintele mele sunt formate din silabe *verzi* și din silabe *uscate*? Această a doua ipoteză mă sperie cel mai mult. Cuvântul *mama*, de exemplu, este format din două silabe identice... Să fie una din silabe *verde*, și cealaltă *uscată*? Și care dintre ele o fi cea uscată, prima sau a doua?

Cum să înțeleg oare și o altă expresie acuzatoare: *vorbești ca o moară stricăță*. Eu n-am văzut niciodată o moară în realitate, cu atât mai puțin o moară stricăță. Am văzut mori de apă și mori de vânt în diferite cărți de povești, dar niciodată n-am intrat într-o moară adevărată ca s-o aud cum vorbește și în ce limbă.